О рідна мово, скарбе мій!
В мертвотних напастях чужини
Ти — мій цілющий, мій єдиний
Душі підбитої напій…

Нехай гнобить за роком рік
Надій нездійснених напруга —
В тобі міцна моя потуга,
На всі скорботи певний лік.

І в краї рідному терпінь —
Путі невідомі Божі! —
Стоїш ти гордо на сторожі
Народних прагнень і святинь.

Плюндрує все хижак лихий:
Мій рідний край — сумна пустиня…
Лиш ти стоїш, як та твердиня,
О рідна мово, скарбе мій.